

Disse Arealer, for hvilke Servituten er opgivet, og som altsaa ere gaaede over til Havnevesenets Eiendom eller Naadiahed, havde for Krigsministeriet eller fra et militært Synspunkt ingen Betydning, og derfor maatte det anses som overordentlig rigtigt og klogt, at man havde solgt denne Servitut for at faae Hjælp til et Fort. Jeg skal nu ganske lade staa hen, om det er en rigtig Handel fra et militært Synspunkt. Det vil jo væsentlig komme an paa, hvilken militær Binding der naas ved den Del af Fortet, som skal præsteres fra Havnevesenets Side. Jeg bruger Udtrykket Fort, og det gjorde ogsaa den høitærede Minister altid i gamle Dage. Idag er den høitærede Minister bleven enig med det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) om at kalde det et ganske lille Batteri, men jeg ser ikke nogen Grund, hvorfor vi skulle forandre vor Terminologi. Lad os blive ved den! Den militære Betydning af Fortet skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Der er talt saa meget om den, at det ikke er nødvendigt. Men hvad der er sikkert, er, at det aldeles ikke er den militære Værdi, det kommer an paa, men hvad det kommer an paa, er: Hvilken Værdi har denne Servitut havt for Statskassen, og er det rigtigt at offre en saa betydelig Værdi, som her vistnok er Tale om, for at faae et Stykke af et Fort? Er det, finansielt set, forsvarligt? Det er det, som det her for os dreier sig om; om det fra et specifikt militært Standpunkt kunde være en fordelagtig Handel, forbedrer ikke Sagen. Selv om det kunde hævdes, at det var en fordelagtig Handel, hvad jeg ikke skal komme ind paa, — det maa de Herrer Militære for mig gjerne tale om idag, jeg har talt om det tidligere — vil det derved ingenlunde være givet, at det var en finansiel forsvarlig Transaktion, og endnu mindre vil det være givet, at det var en Transaktion, der burde finde Sted uden Rigsdagens Samtykke. Her er, som det blev sagt af det ærede Medlem, der førte Ordet for det Mindretal, hvortil jeg hører, det ærede Medlem for Solbæk Amts 3die Valgkreds (Lauher), ikke blot foregaaet en lille Marmorirkestransaktion, men der er tillige, og det er ikke blevet modsagt af den høitærede Krigsminister, disponeret over en Værdi, som ikke blot synes at være betydelig, men som maasse er langt, langt betydeligere, end vi i dette Dieblisk have nogen Anelse om. Vi vide ikke i Dieblisset, hvor store disse Værdier ere, som der er disponeret over for at faae lavet et nyt Søfort ved Kjøbenhavn. Det er den finansielle Betydning af den Afstemning, der her ligger for. Hvor stor Værdien er, vide vi ikke, men at den er betydelig, vide vi, og jeg tror, at dette særlig maa fremdrages, fordi den ærede Ordfører, det vil sige Udvalgets Ordfører, saa overordentlig stærkt pointerede ved 2den Behandling, at man maatte være fra Forstanden, om

man ikke gik ind paa et Forslag, som bød En et nyt og bedre Fort, som ingen Ting kostede. Den ærede Ordfører sagde nemlig, at der blev budt os et Fort, som var bedre end det gamle. Det gik han uden videre ud fra, thi det havde han Krigsministerens Autoritet for, og det kostede ingen Ting, ja han sagde dengang, kan jeg huske, at han foretrak nye Støpler for gamle, naar han kunde faae dem gratis, og derfor foretrak han det nye Fort for det gamle, naar han kunde faae det gratis. Nu frengaar det imidlertid af Debatten, og af hvad der senere er kommet frem under Sagens Udvikling, at her er ikke Tale om at faae noget gratis. Her er Tale om at faae et nyt Fort — det er sikkert — for hvilket man betaler en meget betydelig Værdi, som maasse er meget, meget større, end man har nogen Anelse om. Man bygger altsaa for store Summer, som man lader Statskassen give bort. Hvad enten de Offre, som Statskassen bringer, ere Pengesummer, eller det er en Servitut, der har pekuniær Værdi, som den opgiver, er det det Samme. Altsaa, man lader Statskassen bringe betydelige pekuniære Offre, endogsaa Offre, som man i dette Dieblisk ikke kan overse, for at faae lavet et nyt Søfort ved Kjøbenhavn. Det tror jeg virkelig er finansielt usforsvarligt, og jeg skal derfor igjen opfordre dem, der ikke ville ind paa en saadan Vej, til at stemme imod dette Søfort. Sluttelig vil jeg benytte Leiligheden, da jeg har Ordet, til at anbefale Forslaget vedrørende Interessenterne i Stoffeby Noer; hvis jeg ikke hørte feil, thi jeg fulgte ikke de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagd) med Opmærksomhed, anbefalede han, hvis jeg forstod ham ret, Forslaget, og jeg vil ogsaa anbefale det. Jeg kan ikke se rettere end, at Stoffeby Noer er blevet uretfærdigt og ubilligt behandlet. Det vilde have faaet Hjælp af Centralkomiteen, hvis denne ikke havde brugt sine Penge til andre Ting, navnlig til at opbygge Havne og derigennem lettet Statskassen for Byrder, som ellers vilde være komne til at paahvile den, og den har gjort dette i Genhold til Statskassens Opmuntringer. Jeg kan ikke se rettere, end at der paahviler Statskassen, jeg vil ikke sige en Retfærdighedspligt, men en Billighedspligt til at komme Hør til Hjælp til Gjengæld for den Hjælp, den har mistet som Følge af Statskassens Fremgangsmaade i hele det Forhold, den stod i til Centralkomiteen. Jeg tror ogsaa, at det er iilsvækkeligt fremgaaet af Diskussionen, at de vedkommende Arbejder paa Hør have haft ikke blot økonomisk Betydning for de paagjældende Interessenter, men ogsaa offentlig Betydning: Jeg kan ikke se rettere, end at man begaar den Ubillighed at lade Statskassen lukrere paa en Del af Landets Befolknings Beskæftigelse ved at negte en Understøttelse, som vilde være kommen det vedkommende Aktieselskab til